

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ JUDr. Ing. D. – S.**, zastúpeného JUDr. J., advokátom v B., **2/ A.**, bývajúcej v B., proti žalovanému **Č.M., Č.N.**, **o určenie vlastníctva a iné**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 2 C 72/2007, na dovolanie žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2013 sp. zn. 3 Co 74/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov rozsudkom zo 6. decembra 2011 č.k. 2 C 72/2007-437 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia po poslednej úprave petitu domáhali určenia, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. X. kat. úz. Č. ako pozemky parc. č. X. – zast. pl. a nádvoria vo výmere 571 m², parc. č. X. – orná pôda o výmere 2.495 m², parc. č. X. – zast. pl. a nádvoria vo výmere 598 m², parc. č. X. – zast. pl. a nádvoria vo výmere 865 m², parc. č. X. – zast. pl. a nádvoria vo výmere 548 m² patria do ich podielového spoluvlastníctva a uloženia povinnosti žalovanému vydať im predmetné nehnuteľnosti, alternatívne zaplatiť JUDr. J. sumu 50.000,- Sk, za ktorú žalovaný získal pozemky, a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobcovia na základe zmluvy o predaji podniku z 30. apríla 1992 sa o.i. stali ako manželia bezpodielovými spoluvlastníkmi aj predmetných nehnuteľností. Vlastníctvo nadobudli dňom podpísania zmluvy medzi predávajúcim a kupujúcim JUDr. Ing. D. v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 92/1991Zb., pričom vklad vlastníckeho práva sa v tomto prípade nevyžadoval. Z predložených listinných dôkazov v konaní (Zmena spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti – Dodatok č. 1 z 23. novembra

1992 a uznesenia Valného zhromaždenia spoločníkov Ž. zo 14. decembra 1992) mal súd jednoznačne preukázané, že predmetný majetok žalobca 1/ vniesol ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti Ž. Súd uviedol dôvody prečo neakceptoval rozsudok Okresného súdu Hodonín sp. zn. 7 C 669/1996, podľa ktorého mal byť predmetný právny úkon neplatný a poukázal na právoplatný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. mája 1997 sp. zn. 2 Obo 170/1996, ktorým súd určil, že o.i. aj predmetný majetok žalobca 1/ vniesol do spoločnosti Ž. ako nepeňažný vklad a stal sa tak súčasťou základného imania spoločnosti. Predmetné pozemky správca konkurznej podstaty úpadcu Ž. zmluvou zo 6. decembra 2001 odpredal žalovanému a súd po jej preskúmaní v predmetnom konaní skonštatoval jej perfektnosť a dospel k záveru, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je žalovaný. Z týchto dôvodov žalobu žalobcov zamietol.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu 1/ rozsudkom z 28. marca 2013 sp. zn. 3 Co 74/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V dôvodoch svojho rozhodnutia odvolací súd po tom, čo sa vyporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami uvádzanými v odvolaní, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom na obsah odvolania naviac uviedol, že platnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi pôvodne žalovaným 1/ (správcom konkurznej podstaty JUDr. J.J.) a žalovaným 2/, ako prejudiciálnu otázku v prejednávanej veci o určenie vlastníctva nemožno preskúmať, pretože všeobecne platí, že celé konkurzné konanie uskutočňuje konkurzný súd. Súčasťou konkurzného konania je aj fáza speňažovania majetkovej podstaty. Aj keď väčšinu úkonov, ktorými sa majetková podstata speňažuje, robí správca konkurznej podstaty, robí ich ako subjekt zúčastnený na konkurznom konaní a v jeho rámci. Pri speňažovaní správca postupuje relatívne samostatne, jeho činnosť však podlieha kontrole súdu. V rámci dohľadu postup správcu pri speňažovaní usmerňuje súd pokynmi (opatreniami). Konkurzné konanie je autonómne v tom, že postupovať v ňom, robiť úkony a iným spôsobom ovplyvňovať jeho priebeh môže len súd, na ktorom konkurzné konanie prebieha a len v rámci tohto konania. Do súdneho konania nemôže zasahovať žiaden iný súd (s výnimkou súdu rozhodujúceho o prípadnom opravnom prostriedku), ale ani ten istý súd v rámci iného konania. Prvostupňový, resp. odvolací súd rozhodujúci v danej veci nebol preto oprávnený zaoberať sa námietkami žalobcov spochybňujúcimi platnosť predmetnej kúpnej zmluvy. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a neuplatnením si náhrady trov konania úspešným žalovaným.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal odvolanie žalobca 1/. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. d/ a f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V obsiahlom dovolaní zopakoval skutočnosti uvádzané v priebehu celého konania, s dôrazom na nesprávny postup, ku ktorému dochádzalo v priebehu konkurzného konania. Odňatie možnosti konať pred súdom v prejednávanej veci videl v tom, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania a nešlo o prípad podľa § 214 ods. 2 O.s.p., ak súd účastníka na pojednávanie riadne predvolal, ak odvolací súd vo veci rozhodol bez toho, že by bola dodržaná zákonom stanovená lehota na prípravu pojednávania a vyhlásil rozsudok v neprítomnosti. Je toho názoru, že v konaní a rozhodovaní nielen súd prvého stupňa, ale aj súd odvolací vec nesprávne právne posúdil, čo malo za následok porušenie ustanovenia § 237 písm. d/ O.s.p. Názor odvolacieho súdu je nesprávny a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné (§ 157 ods. 2 O.s.p.), nerešpektuje zákonné (kogentné) ustanovenia a hlavne nerešpektuje svoje vlastné právne názory vyslovené vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí 3 Co 52/2010. Uviedol, že na Okresnom súde Bratislava I sa stále koná o neplatnosti registrácie Dodatku č. 1 Zmeny spoločenskej zmluvy z 23. novembra 1992 na základe návrhu podaného 28. júna 1995, spor je vedený pod sp. zn. 10 C 51/1999 (doposiaľ neskončený ani na prvom stupni). Pokiaľ súdy registráciu použili ako právne relevantný dôvod prevodu vlastníctva, porušili zákon podľa § 237 písm. d/ O.s.p. Žiadal priznať mu náhradu trov dovolacieho konania

Žalovaný vyjadrenie k dovolaniu nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. vyvodit' nemožno.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až c/, e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľ ako dovolací dôvod uviedol § 237 písm. d/ O.s.p. (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie).

Prekážku prv začatého súdneho konania (litispendencia) upravuje ustanovenie § 83 O.s.p., podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Prekážka litispencie je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, teda o to isté, o čo ide v inom konaní. Samotná skutočnosť, že v určitom konaní je jeho predmetom to isté právo alebo že jeho účastníkmi sú tí istí účastníci, ešte neznamená, že ide o tú istú vec. Totožnosť veci charakterizujú určité znaky, ktoré musia byť dané zároveň a sú nimi: totožnosť osôb a totožnosť predmetu konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t.j. o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie. Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov, ktorí sú (boli) účastníkmi už prv začatého konania. Pokiaľ z uvedených znakov chýba čo i len jeden, nejde o tú istú vec, takže prebiehajúce iné konanie nemôže zakladať prekážku litispencie. V danom prípade jednoznačne chýba nielen totožnosť účastníkov, ale aj totožnosť predmetu konania (určenie vlastníckeho práva a ako uviedol žalobca, neplatnosť registrácie Dodatku č. 1 Zmeny spoločenskej zmluvy z 23. novembra 1992). Vzhľadom na uvedené, nie je daná dovolateľom tvrdená vada konania (§ 237 písm. d/ O.s.p.)

Dovolateľ ďalej namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú videl jednak v porušení ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. ako aj v tom, že odvolací súd nenariadil pojednávanie a v porušení § 156 ods. 3 O.s.p. (vychádzajúc z obsahu dovolania).

Pokiaľ žalobca namieta, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, pretože odvolací súd sa nevyporiadal so všetkými námietkami, ktoré vo svojom odvolaní uviedol, dovolací súd pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.“

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa stotožnil a považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého predmetné nehnuteľnosti žalobca 1/ vniesol ako nepeňažný vklad do majetku Ž. a preto sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania nezaoberal týmto skutkovým stavom veci, naviac sa podrobne

vyporiadal s ďalšími odvolacími námietkami odvolateľa. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v spojení s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery prijaté súdmi nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že ich odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu 1/. Námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu preto nebola dôvodná.

Dovolateľ ďalej namietal v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. vadu konania, ktorú vyvodzoval z toho, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Odvolací súd v danom prípade vec prejednal a rozhodol 28. marca 2013. Podľa § 214 ods. 1 O.s.p., na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., odvolací súd nariadi odvolacie pojednávanie alebo toto pojednávanie nenariadi, rozhoduje súd, pričom nie je viazaný návrhom účastníka na nariadenie pojednávania ani nesúhlasom účastníka s rozhodnutím o odvolaní bez nariadenia pojednávania.

Z dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a/ odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a dospel k názoru, že vzhľadom na to nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania, c/ nešlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého

zaobchádzania, c/ so zreteľom na povahu prejednávanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem.

Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 28. marca 2013 (č.l. 485) vyplýva, že odvolací súd 28. marca 2013 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia ústneho pojednávania. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný – účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O.s.p. na úradnej tabuli súdu (por. oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia vo veci sp. zn. 3 Co 74/2012 založený v spise na č.l. 483).

Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jej námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K námietke dovolateľa, spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočné zistenie skutkového stavu veci možno uviesť len to, že v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám

vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2 in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Táto námietka bola taktiež nedôvodná.

K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že súdy nevyvrátili dôkazy žalobcu (podľa obsahu zrejme nevyhodnotili dôkazy správne).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich ostatných rozhodnutiach už niekoľkokrát vyslovil, že nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/1992, uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1993, zošit č. 3- 4, str. 127 pod poradovým č. 37/1993). Dovolací súd v predmetnej veci nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť od uvedeného záveru. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotil niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne. No táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – por. § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.)

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie ďalej odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie

podrobiť vecnému preskúmaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľom namietaných väd konania v zmysle § 237 písm. d/ a f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu 1/ podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému Najvyšší súd Slovenskej republiky náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. marca 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová